

ประเภท เรื่องเล่า
ชื่อเรื่อง มวลความสุข
ผู้นำเสนอ นางสาวกุนรูไอนี้ พระพิทักษ์ นักวิชาการสาธารณสุข งานเวชปฏิบัติครอบครัว

“ความไม่มีโรค คือ ลาภอันประเสริฐ” ข้าพเจ้าเชื่อว่าหลายๆท่านคงเคยได้ยินประโยคนี้นับมาบ่อยครั้งแล้ว แต่จะมีสักกี่ท่านที่ได้ลาภอันประเสริฐจากการไม่มีโรค และจะดีแค่ไหนหากเราได้เพิ่มโอกาสของผู้ที่จะได้รับลาภอันประเสริฐนั้นเพิ่มขึ้น โดยผ่านกระบวนการส่งเสริม และป้องกันโรค เฉกเช่นเดียวกับเจตนารมณ์ของกลุ่มงานเวชศาสตร์ครอบครัวและบริการด้านปฐมภูมิ โรงพยาบาลตากใบที่เปรียบดั่งด้านหน้าของโรงพยาบาลที่เน้นงานส่งเสริม และป้องกันโรค ก่อนที่ผู้ป่วยจะเข้ามารับการรักษา เพราะแน่นอนว่าการสร้างสุขภาพที่ดีย่อมดีกว่าการซ่อมสุขภาพ ฉะนั้นหลากหลายงานของกลุ่มงานเวชฯจึงมุ่งเน้นการส่งเสริมและป้องกันโรค โดยผ่านกิจกรรมต่างๆหนึ่งในกิจกรรมที่แสดงให้เห็นถึงการส่งเสริมและป้องกันโรค คือ กิจกรรม “มัสยิด 7 สีเปลี่ยนชีวิต พิชิตโรค”

หลายๆท่านที่ได้ยิน อาจจะมีเครื่องหมายคำถามอยู่ในหัว และตั้งข้อสงสัยอยู่ว่าคืออะไร แต่บางท่านอาจจะร้อง “อ้อ” เลยก็เป็นได้ เพราะบางท่านอาจจะเคยผ่านหูมาบ้างนั้นข้าพเจ้าจะคลายข้อสงสัยกันเลยดีกว่า “มัสยิด 7 สีเปลี่ยนชีวิต พิชิตโรค” เป็นเครื่องมือในการประเมินระดับความรุนแรงของโรคความดันโลหิตสูง และโรคเบาหวาน จะมีการตรวจระดับความดันโลหิต และระดับน้ำตาลในเลือด โดยอาศัยกระบวนการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมสุขภาพแต่หลายๆคนอาจจะตั้งคำถามว่า เอ๊ะ..แล้วต่างอะไรกับ “ปิงปองจราจรชีวิต ๗ สี” ซึ่งความจริงก็ใช้เกณฑ์เดียวกันในการประเมิน แต่อาจจะแตกต่างกันที่รูปแบบ และกระบวนการดำเนินการ เพื่อให้สอดคล้องกับบริบทของชุมชน ซึ่งใช้สัญลักษณ์ของมัสยิดเป็นสื่อในการดำเนินการ เพื่อให้เข้ากับวิถีชีวิตของชุมชนที่นับถือศาสนาอิสลาม ๑๐๐ % เพราะในอดีตรู้ได้กล่าวไว้ว่า “ผู้ศรัทธาที่เข้มแข็งย่อมดีกว่าและเป็นที่ยอมรับของอัลลอฮ์ยิ่งกว่าผู้ที่อ่อนแอ” โดยเครื่องมือมัสยิด ๗ สีนี้นอกจากมีความสัมพันธ์เชิงสัญลักษณ์แล้ว ยังเป็นอีกเครื่องมือหนึ่งส่งเสริมสร้างความเข้าใจในความรุนแรงของโรคไม่ว่าการใช้มัสยิดเป็นสื่อ “สีขาวย่อมดีกว่าสีดำ” รูปใบหน้าที่เป็นสัญลักษณ์แทนความรู้สึก เพราะผู้สูงอายุบางรายไม่เข้าใจภาษาไทย ไม่เข้าใจตัวเลข รูปภาพและสีที่เป็นสัญลักษณ์จะมีส่วนช่วยเสริมสร้างความเข้าใจ และความตระหนักของผู้สูงอายุที่มีต่อโรคได้ ซึ่งส่งผลการเปลี่ยนแปลงเชิงพฤติกรรมจากผู้สูงอายุที่เคยอยู่ในระดับวิกฤติ (สีแดง) มาอยู่ระดับเสี่ยง (สีเขียวอ่อน) โดยอาศัยกระบวนการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมร่วมด้วย ไม่ว่าจะเป็นการออกกำลังกาย การบริโภคอาหาร รวมถึงการดูแลสุขภาพจิตด้วยเช่นกัน

วันนี้เป็นวันศุกร์แรกของเดือนข้าพเจ้ามีภารกิจสำคัญเฉกเช่นวันศุกร์แรกของทุกเดือนที่ผ่านมา คือการจัดกิจกรรม “มัสยิด 7 สีเปลี่ยนชีวิต พิชิตโรค” ในชุมชนแห่งหนึ่งในเขตรับผิดชอบของโรงพยาบาลตากใบ ด้วยรูปแบบของกิจกรรมสิ่งหนึ่งที่สำคัญไม่แตกต่างจากการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมสุขภาพ นั่นคือการคัดกรองสุขภาพ เพราะทุกเดือนที่ทำกิจกรรมจะต้องมีการตรวจระดับความดันโลหิต และระดับน้ำตาลในเลือด เพื่อ

ติดตามและประเมินอาการของผู้เข้าร่วมกิจกรรม และช่วงเวลาที่ดีที่สุดก็หนีไม่พ้นช่วงเวลา “เข้าตู่ๆๆๆ” หลายๆท่านอาจจะสงสัยว่าทำไมถึงต้องลากเสียงเช่นนี้ ข้าพเจ้าจะแกล้งไข ฌ บัดนี้ ลองท่านย้อนนึกถึงช่วงเวลาที่ดีที่สุดของการนอน หลายท่านอาจจะต้องพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าคงเป็นช่วงเวลาเข้าตู่ ในช่วงเวลาที่ความมืดมนของกลางคืนค่อยๆลลายหายไป กลายเป็นแสงอันอบอุ่นของพระอาทิตย์มาแทนที่ถือเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดของการได้นอนใต้ผ้าห่มอุ่นๆบวกกับอากาศเย็นในช่วงเข้าตู่ มันเป็นที่รู้สึกสบายอย่างบอกไม่ถูกกันเลยทีเดียว กริ่งๆๆแต่ความสุนทรีย์ดังกล่าวจบลงด้วยเสียงนาฬิกาปลุกที่ข้าพเจ้าได้ตั้งไว้ ตั้งแต่หัวค่ำตอนนี้เวลา ตี 4 ครึ่ง ซึ่งเป็นเวลาที่ข้าพเจ้าต้องขุดตัวเองออกจากที่นอนอันแสนสบายและผ้าห่มอันแสนอบอุ่น และตื่นมาเตรียมตัวเพื่อทำศาสนากิจยามเช้า และเตรียมตัวเพื่อจัดกิจกรรม “มัสยิด 7 สีเปลี่ยนชีวิตพิชิตโรค” ตามที่ได้นัดหมายกับชุมชนในทุกๆเดือนที่ผ่านมา และนี่เป็นเดือนที่ 10 แล้วของการดำเนินกิจกรรม แต่ความรู้สึกที่ต้องขุดตัวเองจากที่นอนก็จะยังคงเป็นเช่นเดิมทุกครั้ง แต่หลังจากขุดตัวเองสำเร็จข้าพเจ้าก็เร่งทำภารกิจส่วนตัวของตนเองให้ทันเวลานัดหมายกับทีมคือ ตี 5.45 หลังจัดสัมภาระเสร็จเรียบร้อย ข้าพเจ้าก็พร้อมก้าวออกจากห้องเพื่อไปพบทีมที่ไปจัดกิจกรรมร่วมกัน ส่วนใหญ่เราจะใช้รถจักรยานยนต์เป็นพาหนะในการเดินทางไปยังชุมชน เพราะสืบเนื่องด้วยชุมชนที่จัดกิจกรรมอยู่ไม่ห่างจากโรงพยาบาลมากนัก และการได้นั่งรถจักรยานยนต์บนถนนเส้นเล็กๆในหมู่บ้านยามเช้าตู่ สิ่งแรกที่เรารู้สัมผัสได้ คือ อากาศบริสุทธิ์ที่สุดเข้าไปอย่างเต็มปอด เพราะสองข้างทางยังคงเต็มไปด้วยต้นไม้อันเขียวชอุ่มสายลมเย็นๆในยามเช้าที่มากกระทบหน้าบวกกับเสียงนกและแมลงที่เริ่มออกหากิน สร้างความกระปรี้กระเปร่ากระฉับกระเฉงได้อย่างไม่น้อยเลยหลังจากที่ได้นอนพักมาตลอดทั้งคืนฉะนั้นช่วงเวลายามเช้า ถือเป็นสัญญาณของการเริ่มต้นให้ใจเรามีพลังฮึดสู้กับการลงมือทำอะไรสักอย่าง หนึ่งในนั้นคือการทำกิจกรรมในชุมชนนั่นเอง

ใช้เวลาไม่ถึง 10 นาทีก็ถึงสถานที่ที่จัดกิจกรรมแล้ว หลังจากข้าพเจ้าก้าวลงจากรถเสียงแรกที่ได้ยินคือ เสียงการอ่านอัลกรุอ่าน และตามด้วยภาพตัวมัสยิดมีสีเขียวละมุนบวกกับหลังคาสีน้ำตาลเปลือกไม้ ตัดกับแสงแดดอ่อนๆในยามเช้า ซึ่งเป็นภาพที่งดงามจริงๆ และเมื่อเดินเข้าไปในบริเวณมัสยิดก็จะได้ยินประโยคที่เราคุ้นชินทุกครั้งที่เราได้มาถึง นั่นคือ “บอมอมาซีเตาะๆ”(หอมมาแล้วๆ) ตามด้วยรอยยิ้มพิมพ์ใจ เสียงพูดคุยทักทายและเสียงหัวเราะของเมาะๆระหว่างที่นั่งคอยทีมของข้าพเจ้า เพราะหลังจากประกอบศาสนากิจในยามเช้าตู่เสร็จที่มัสยิดเมาะๆก็จะนั่งคอยเพื่อเตรียมตัวตรวจวัดความดันโลหิต และเตรียมตัวเจาะน้ำตาลในเลือดหลังจากที่แต่ละคนจะต้องอดอาหารกว่า 8 ชั่วโมง และนี่คงเป็นการเฉลยข้อสงสัยได้ไม่ยากว่าทำไมข้าพเจ้าต้องตื่นเช้าเช่นนี้ หลังจากทักทายด้วยการสลามเรียบร้อย ทีมข้าพเจ้าก็เตรียมอุปกรณ์เพื่อตรวจวัดความดันโลหิต และเจาะน้ำตาลในเลือด หลังจากตรวจเสร็จเรียบร้อย เมาะๆจะมีกระดาษใบเล็กๆใบหนึ่งซึ่งจะมีผลการตรวจของตนเอง โดยสำหรับผู้สูงอายุที่มีความสามารถติดแผ่นกระดาษมัสยิด 7 สี เองได้ก็จะให้ติดเอง แต่

สำหรับผู้สูงอายุที่ไม่สะดวกในการติดจะมือสม. เป็นพี่เลี้ยงคอยช่วยเหลือกัน หลังจากตรวจเสร็จเรียบร้อยแล้ว เมาะๆก็จะแยกย้ายกินอาหารเข้าร่วมกัน บางก็จัดกลุ่มสนทนาพูดคุยถึงระดับสัณยิตของตนเองกับเพื่อนๆว่า ต่างกันไหม บางก็พูดคุยศัพท์เพระถามสารทุกข์สุขดิบกันไปจนถึงเวลาประมาณ 8 โมง ทุกคนจะรวมตัวกันอีกครั้ง “Gikalau kita senang lah teput tagan” (หากว่าเรากำลังสบายจนตบมือพลัน)เมื่อเสียงบทเพลงนี้ ขึ้นมาทุกคนก็พร้อมเพรียงกันตบมือ ถือเป็นสัญญาณในการเรียกความพร้อมได้อย่างดีกันเลยทีเดียวที่เดียวหลังจาก กิจกรรมนันทนาการเสร็จสิ้นก็จะเริ่มต้นด้วยบทเรียนปรับเปลี่ยนพฤติกรรมสุขภาพ และร่วมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ตามกิจกรรมมัสยิด ๗ สี เปลี่ยน ชีวิตพิชิตโรค ใครดีขึ้นหรือทำดีเราก็ยกย่องพร้อมชื่นชม แต่สำหรับใครที่ไม่ดี ขึ้นหรือแย่งก็จะให้กำลังใจ และเสริมแรงให้ดีขึ้น กิจกรรมก็ดำเนินไปตามปกติเฉกเช่นเดิม

หลังจากทำกิจกรรมเสร็จทีมงานก็เริ่มเก็บข้าวของเพื่อเดินทางกลับระหว่างที่ข้าพเจ้ากำลังก้มเก็บของ อยู่ นั้น ก็มีเสียงหนึ่งดังขึ้นมาว่า “บอมอๆ”(หอมๆ) นั้นเป็นเสียงของเมาะคนหนึ่งอายุประมาณ ๖๐ ปี รูปร่าง ผอมสูงที่ร่วมกิจกรรมด้วยเมื่อสักครู่ กำลังเดินเข้ามาหาข้าพเจ้าพร้อมรอยยิ้มอันสดใส ข้าพเจ้าเลยถามเมาะ ด้วยภาษามลายูว่า “อาดอกาปอเมาะ” (มีอะไรหรือเปล่าเมาะ) เมาะก็ตอบกลับมาเป็นภาษามลายูพร้อม รอยยิ้มที่เปี่ยมสุขว่า “เมาะมีเรื่องจะบอกเมื่อวานเมาะไปโรงพยาบาลไปรับยาปกติของเมาะนี้แหละ แต่ที่ไม่ ปกติคือความดันโลหิตของเมาะลดลง” ข้าพเจ้าก็ยิ้มและพยักหน้ารับ เพราะจำได้ว่าตอนเข้าร่วมกิจกรรมครั้งแรกเมาะท่านนี้มีระดับความดันโลหิตที่สูงมากประมาณ ๒๐๐ กว่า ซึ่งอยู่ในกลุ่มสีแดงบวกกับอาการที่เวียนหัว ปวดต้นคอ จนทำให้ที่พยาบาลต้องทำใบส่งตัวเพื่อไปพบแพทย์ทันทีที่โรงพยาบาล แต่มาวันนี้เมาะกลับเล่าสิ่งที่ เราคนทำงานฟังแล้วเพิ่มพลังได้อย่างดีว่า “หอมใหญ่ลดยาให้เมาะด้วยนะ หอมใหญ่ชมด้วยว่าความดันดีขึ้น และถามต่อด้วยว่าไปทำอะไรมา”ข้าพเจ้าเลยถามเมาะต่อว่า “เพราะอะไรหรือเมาะ”เมาะตอบเพราะรอยยิ้มที่ แสนภูมิใจว่า “ก็มาทำกิจกรรมที่มีสัณยิตกับบอมอทุกเดือนไป ๕๕๕” ตามด้วยเสียงหัวเราะอันชอบใจของเมาะ ข้าพเจ้าจึงเข้าไปจับมือเมาะพร้อมพูดว่า “ดีแล้วเมาะทำต่อไปนะ” ยังไม่ทันจบประโยคก็มีเสียงหนึ่งดังขึ้นมา “น้องนี่ๆเก็บของเสร็จยังไปโปรที่รถนะ” เสียงนั้นคือเสียงที่พยาบาลที่มาทำกิจกรรมด้วยกัน พอข้าพเจ้าก้มดู เวลาที่นาฬิกาข้อมือพบว่านี่เป็นเที่ยงกว่าแล้วและบวกกับมีประชุมต่อช่วงบ่ายจำเป็นต้องรีบกลับไป โรงพยาบาล จึงจำใจต้องจบบทสนทนากับเมาะเพียงเท่านั้นก่อน โดยทำการสลามเพื่อเป็นจากลา ก่อนกลับ เมาะฝากบอกด้วยว่า “เดือนหน้าค่อยกลับมาเล่าต่อนะบอมอ” ข้าพเจ้าพยักหน้ารับและซ้อนท้ายกลับ โรงพยาบาล แต่ระหว่างทางข้าพเจ้าก็ได้นำเรื่องราวดีๆที่เมาะได้เล่าบอกต่อแก่ที่พยาบาล ซึ่งสร้างรอยยิ้มได้ไม่ ต่างจากที่ข้าพเจ้าได้รับเมาะเลย แบบนี้คงไม่ผิดหากจะเรียกว่ารอยยิ้มและความสุขของคนทำงาน ๑ เดือน ผ่านไปก็บรรจบอีกครั้งที่ต้องไปทำกิจกรรมที่ชุมชนของเมาะ แต่เดือนนี้พิเศษกว่าเดือนที่แล้วเพราะเป็นเดือนที่ เราเฝ้ารอจะให้เมาะเอาเรื่องราวดีๆที่เมาะได้ประสบมาถ่ายทอดให้แก่กลุ่มเมาะๆที่มาร่วมกิจกรรมในวันนี้ แต่ เวลาที่ล่วงเลยมาสักพักเมาะก็ยังไม่มา ข้าพเจ้าเลยสอบถามอสม.ว่า “เมาะที่คุยกับนี่เดือนที่แล้วไม่มาหรือ” ทุก คนต่างส่ายหน้าอย่างไม่รู้ ข้าพเจ้าเลยตอบกลับไปว่า “ไม่เป็นไร เดียวยังไงเราค่อยไปเยี่ยมเมาะที่บ้านละกัน” ระหว่างที่พวกเราได้พูดคุยกันอยู่นั้น เมาะคนที่เรากำลังพูดถึงก็เดินเข้ามาอย่างเร่งรีบพร้อมเอ่ยเป็นภาษามลายู ว่า “บอมอวันนี้เมาะไม่อยู่นะ เมาะต้องพาลูกไปโรงพยาบาลนรา” ข้าพเจ้าได้ยินก็ตกใจเกรงว่าจะมีอะไร

ร้ายแรงเกิดขึ้นเลยถามมาเกาะกลับไปเป็นภาษามลายูว่า “ลูกเกาะเป็นอะไรหรือเปล่า” เกาะรีบตอบพร้อมรอยยิ้มว่า “ไม่ได้เป็นอะไรที่แคไปตามหมอนัด” ข้าพเจ้าได้ยินแล้วโล่งใจจึงตอบกลับไปว่า “นั่นเดินทางปลอดภัยนะเกาะ ที่จริงวันนี้ไม่ต้องเดินมาบอกก็ได้นะ สงสารเกาะต้องเดินมาชะเหนื่อยเลย” เกาะตอบกลับมาด้วยรอยยิ้มเปี่ยมสุขว่า “ไม่เป็นไรเดือนที่แล้วสัญญากับบอมแล้วว่าจะมาคุยต่อ กลัวบอมต้องรอเก้อ” ข้าพเจ้าจึงตอบกลับไปว่า “ไม่เป็นไร เดี๋ยวยังงค่อยไปเยี่ยมถึงบ้านเลย” หลังจากนั้นสองอาทิตย์ทางทีมก็ได้ลงไปเยี่ยมบ้านเกาะ โดยผ่านการบอกเส้นทางของสม. ลักษณะบ้านที่เกาะอยู่นั้นเป็นบ้านไม้ยกสูงชั้นเดียว ประมาณ ๑.๕ เมตร มีต้นมะม่วงอยู่หน้าบ้าน ๒-๓ ต้นมีชานบ้านที่ยื่นออกมาเล็กน้อย และมีเปลเด็กที่แขวนกับชานบ้าน พร้อมเด็กน้อยหน้าตาจิ้มลิ้มนอนอยู่ในเปลอย่างสบาย ทีมของข้าพเจ้าได้ให้สละมาเพื่อเรียกหาเกาะ แต่สักพักก็มีสาวน้อยคนหนึ่งนั่งผ้าโสร่งเดินออกมาจากบ้านพร้อมทักทายด้วยรอยยิ้มแล้วถามว่า “บอมมาหาใครเอ่ย” ข้าพเจ้าเลยตอบกลับว่ามาเยี่ยมเกาะ เกาะอยู่ไหมเอ่ย” ระหว่างที่ข้าพเจ้าตอบนั้นเสียงหนึ่งก็ดังขึ้นมาอีกฟากหนึ่งของบ้านตรงข้าม “บอมมาดอกอาปอ” (หมอมืออะไรหรือเปล่า) เสียงนั้นไม่ใช่เสียงใครที่ไหน เสียงเกาะคนที่ตามหาตัวเอง หลังจากนั้นเราก็ให้เกาะนั่งพักพร้อมพูดคุยกับเกาะว่ามาจากไหน เกาะบอกว่าเกาะมาจากการล่องหนจากบ้านตรงกันข้าม พร้อมชี้นิ้วให้เราเห็น ซึ่งเกาะเล่าว่าเป็นรายได้ส่วนหนึ่งที่มาจุนเจือครอบครัว เพราะเกาะเองยังมีลูกที่พิการอีกหนึ่งคน เกาะเล่าว่าเกาะมีลูกทั้งหมด ๖ คน แยกย้ายกันมีครอบครัวบ้าง บางคนก็ยังด้วยกันทำให้บ้านหลังนี้มีอยู่รวมกันทั้งหมด ๘ คน มีอะไรที่เกาะแบ่งเบาได้เกาะก็จะช่วย เกาะยังเล่าอีกว่าก่อนหน้าจะมีกิจกรรมนี้เกาะเคยหมดสติจนต้องห้ามส่งโรงพยาบาลโดยด่วน ซึ่งอาการที่พบคือความดันเกาะสูงมาก หมอเลยให้นอนรอดูอาการที่โรงพยาบาลโดยมีลูกๆเกาะก็ผลัดกันมาเฝ้า เกาะยอมรับว่าก่อนหน้าเกาะไม่ค่อยใส่ใจเรื่องการกินยา การกินอาหาร และการออกกำลังกาย แต่หลังจากเข้าร่วมกิจกรรมเกาะรู้อะไรมากขึ้น ยาที่เคยขาดตอนนี้กินตามหมอสั่ง ออกกำลังกายบ้างเช่นช่วงเช้าหลังละหมาดเกาะก็จะเดินรอบบ้าน ที่สำคัญที่เกาะจำได้ไม่ลืมคือ ต้องกินผักเยอะๆ หลังจากที่ยอมมอดนอนวันนั้น เกาะก็กลับไปเล่าให้ลูกๆที่บ้านฟังว่าเกาะต้องดูแลตัวเองยังไงบ้าง ประจวบเหมาะก็วันนั้นน้องชายเกาะก็มาเยี่ยมเกาะพอดีเลยได้ฟังด้วย เกาะยังเล่าอีกว่าพอตื่นเข้ามาของอีกวันหลังละหมาดเสร็จ เกาะก็ได้ยินเสียงน้องชายเรียกจึงเปิดประตูบ้านออกมา สิ่งแรกที่พบคือผักบุงกองโตที่น้องชายเกาะได้เกี่ยวกลับมาจากที่ทุ่งนาเอามาฝากให้เกาะ พร้อมบอกเกาะว่า “เห็นหมอบอกว่าให้กินผักเยอะๆเลยเกี่ยวผักบุงมาให้กิน จะได้แข็งแรงเดี๋ยวจะเกี่ยวให้ทุกวันนะ” หลังจากนั้นวันนั้นทุกเช้าหลังจากเกาะเปิดประตูก็จะเห็นผักต่างๆสลับกันไปมา มีผักบุงบ้างใบบัวบกบ้างมันปูบ้างสลับกันไปมาตามที่น้องชายเกาะพอจะหาได้ ทำให้เกาะได้กินผักที่สดและปลอดภัยเกือบทุกวัน เกาะบอกทีมเราว่าเกาะดีใจมากที่เกาะเริ่มแข็งแรง เมื่อก่อนทำงานนิดๆหน่อยๆก็เหนื่อย ก็เวียนหัว ตอนนีดีขึ้นมาก เมื่อก่อนเกาะอยู่สี่แดงนะ ตอนนีเกาะอยู่สี่เขียวแล้วนะ เกาะเล่าอย่างภาคภูมิใจ และที่สำคัญเกาะยังแข็งแรงพอที่จะดูแลลูกที่พิการของเกาะด้วย และได้ดูแลหลานที่อยู่ในเปลคนนี้ด้วยนะ เกาะเล่าอย่างมีความสุข

นอกจากทีมเราสัมผัสได้ถึงความสุขที่เกาะที่ได้เล่ามาแล้ว ถ้าสังเกตดีๆจะเห็นรอยยิ้มของลูกสาวเกาะที่นั่งข้างๆยิ้มตามกับทุกประโยคที่เกาะได้ถ่ายทอดออกมาให้ทีมได้ฟังและสิ่งที่สัมผัสได้อย่างชัดเจนคือ **มวล**

ความสุขของคนในบ้านหลังเล็กๆหลังนี้ที่อวบอวลไปทุกอณูของตัวบ้านข้าพเจ้ายังเชื่อเสมอว่า มวลความสุขของคนในบ้านหลังนี้ คือ “ลาภอันประเสริฐ” ที่ได้มาจากการไม่มีโรคที่แท้จริงนั่นเอง